

дължина на думите. В задълбочен, изключително интересен и добре илюстриран труд. Паси Христов, специалист по френската поезия, анализира именно тези явления⁶. Излиза, че българското и френското стихосложение доста се различават, дори се разминават: за разлика от българското ударение, което е променливо, френското ударение заема постоянно място, в края на думата; на българските думи като цяло са по дълги отколкото на френски. Както го отбелязва Р. Guiraud, “Поради своята фонетична природа френският език не е могъл да създаде прозодичен стих (почиващ на редуващи се ударени и неударени или на кратки и дълги срички, както в класическия латински език). Повторението на прозодичните елементи се чувства доста слабо и прозодията в този случай се базира на сричковия размер”⁷. Докато в българското силаботоническо стихосложение съществуват стъпки, то те отсъстват във френската силабическа система. Това именно усложнява задачата на преводачите, които работят с тези два езика.

В рамките на тази статия, няма да предложим анализ, как би могло да се преведе богатата творба на Яворов; ще дадем само няколко примера, като се спрем върху следните стихотворения на поета: “Нирвана”, “Две хубави очи”, “Ела!”, “Ледена стена”. Ще предложим за тях един възможен превод на френски, приложен накрая.

Поемата “Нирвана” се характеризира с особен ритъм, който сякаш “люлее” и пленява читателя. Това впечатление е създадено от безброй алитерации и повторения на гласните “е” и “и”, вътрешни рими и редуването на ударени и неударени срички (“Спят вечните води, безбрежните води - бездънни”... Предвечните води, всевечните води - кристални (бездънни и безбрежни, призивно прохладни...”). В самия рефрен са налице повторения на думи с вътрешни промени, повторение на представката “без” и разширение накрая:

1) Спят вечните води, безбрежните води, - бездънни

---

⁶ П. Христов. Ритъмът при стихотворния превод, Велико Търново, изд. ЛИК, 1995.

⁷ Вж Паси Христов, *op. cit.* стр. 30.